

for hans Øje — som den sidste, ærværdige Levning fra en Stortid og en Storslægt, der var gaaet under i Præsternes og Stemningsprædikanternes Ragnarok. Men hvorfor blive ved at klamre sig til et dødsdømt Land, der i Løbet af et Menneskes Liv var svundet ind til en Ruin, sygnet hen til et unyttigt Rudiment, et lille svindsottigt Lem paa Europas svulmende Legeme?

Et nyt Liv! En anden Jord, en anden Himmel! . . . Der ligesom groede nye Kræfter frem i ham, blot han tænkte derpaa. Mens hans Øjne blev ved at følge den bortdragende Damper, vaagnede al Drengetidens Fribytterlyst igen i hans Blod. Han sagde til sig selv, at dérude — langt borte — ventede maaske den store Sejrslykke ham. Derude skulde maaske Barndommens Æventyrdrømme i fuldt Alvor opfyldes. Dér kunde han maaske virkelig endnu vinde Prinsessen og det halve Kongerige, — selv om Prinsessen var sort, og Kongeriget en Palmeø i Sydhavet!

Lyden af en kendt Stemme naaede i dette Øjeblik hans Øre. Han saa' sig om og opdagede Ivan Salomon, der stod ude paa Vejen i Færd med at sige Farvel til to jødisk udseende unge Damer, hvis ugenerte Munterhed tydeligt vakte almindelig Anstød blandt de korrekte Søndags-spaserende. Ved Synet af Hr. Ivans lille, afstikkende klædte Person kom Per pludselig til at smile melankolsk. Herregud, tænkte han, dér